

ἢ παρὰ τὴν ἀρετὴν δίδωκε. περὶ ἑτερον γὰρ, καὶ  
 ἐν κοινότητι ἢ δι' ἑαυτὸν. διὰ δὲ τὸ αὐτὸ τῆ-  
 ρο τοῦ ἀλλοτέρου ἀγαθόν. δηλοῖ ἔτι ἡ δικαιο-  
 σμῆν μόνη τῆς ἀρετῆς, ὅτι περὶ ἑτερον ὄντιν.  
 διὸ γὰρ τὰ συμφέροντα περὶ τὴν ἀρετὴν,  
 ἢ κοινῶν. ἴσως μὲν οὐδ' ἡ καὶ περὶ αὐτῶν  
 καὶ περὶ τῶν φίλων χρώματος τῆ μορφοῦ  
 αἴσως δ' οὐχ ὁ περὶ αὐτὸν τῆ ἀρετῆς, ἀλλ' ὁ  
 περὶ ἑτερον. τῆ γὰρ ἔργον χαλεπὸν αὐτῆ  
 μὲν οὐδ' ἡ δικαιοσύνη οὐ μέγας ἀρετῆς, ἀλλ'  
 ὅλη ἀρετὴ ὄντιν οὐδ' ἡ ἐναντία ἀδικία μέγας  
 κακίας, ἀλλ' ὅλη κακία. τῆ δὲ διαφέρει ἡ ἀ-  
 ρετὴ καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτῆ, δηλοῖ ἐν τῆ  
 εἰρημῶν ἔστι μὲν γὰρ ἡ αὐτῆ, τὸ δ' ἔτι, οὐ τὸ  
 αὐτὸ ἀλλ' ἡ μὲν περὶ ἑτερον, δικαιοσύνη, ἢ  
 δὲ ταῖς δὲ ἔστι, ἀπλῶς ἀρετὴ ζητῶν δὲ  
 τῶν ἐν μέρει ἀρετῆς δικαιοσύνη. ἔστι γὰρ  
 τις, ὡς φαίνεται, ὁμοίως δὲ καὶ περὶ ἀδικίας  
 τῆς καὶ μέγας. συμπερὶν δ' ὅτι ὄντι. καὶ μὲν γὰρ  
 πᾶς ἀδικίας μορφοῦ ἐν ἐργῶν. ἀδικία μὲν,  
 πλεονεκτεῖ δ' ἢ ἐν τῶν ὅτι ῥίψας τῶν ἀσπίδα  
 δια δὲ λείπει, ἢ ὁ κακῶς εἰπὼν δια χαλεπό-  
 τητα, ἢ οὐ βοηθῆται χροῖμασι δ' ἀπλευθε-  
 ρίαν ὄντιν δὲ πλεονεκτῆ πολλῆς κατ' οὐ-  
 θεμίαν τούτων, ἀλλὰ μὲν οὐδ' καὶ πᾶσας,  
 καὶ ποιεῖται δὲ γὰρ τινὰ. φέρεται γὰρ κατ'  
 ἀδικίαν. ἔστιν ἀρετὴ ἀλλήν περὶ ἀδικία ὡς μέ-  
 γας τῆς ἄλλης, καὶ ἀδικίαν τῆ ἐν μέρει τῶ ὅλου  
 ἀδικίου τῆ παρὰ τὸν νόμον. ἔτι εἰ ὁ μὲν τῆ  
 καρδίαν ἐνεκα μοιχεύει καὶ πορνεύει ἀμειβ-  
 νει ὁ δὲ περὶ πειθεῖ καὶ ζημιου μῆρος δι' ἄπ-  
 θυμίαν, ἔστι μὲν ἀπόλαστος μέγιστον δόξειεν  
 εἶναι ἢ πλεονεκτῆς ἐκείνος δ' ἀδικος, ἀκόλα-  
 στος δ' οὐδ' ἄλλο ἀρετῆ διὰ τὸ καρδίαν. ἔτι  
 περὶ μὲν τὰ ἀλλὰ πᾶσα ἀδικήματα γίνεται  
 ἢ ἐπαινοῦται ὅτι πᾶσα μορφοῦ ἀρετῆς. ἔτι  
 ἢ μοιχεύει, ἐπ' ἀκόλασιν. εἰ ἐργαστέον τε  
 δὲ παρὰ τῆς τῶν, ὅτι δὲ λείπει εἰ δ' ἡ πᾶσας  
 ὅτι ὄργων εἰ δὲ ἐκέρδανεν, ἔπειτα δὲ μὲν μο-  
 χεύει, δὲ ἢ ἐπ' ἀδικίαν. ὡς φαίνεται ὅτι  
 ὄντι τῆ ἀδικία παρὰ τῶ ὅλου δὲ ἐν μέρει  
 σωάνωμος, ὅτι ὁ ὄρεσις ἐν τῶ αὐτῶ χροῖμα.

A Magistratus virum declarabit. Nam qui  
 magistratum gerit, is iam cum altero rationem  
 habet, & in communione vitæ  
 versatur. Atque ob hanc eandem causam  
 sola ex omnibus virtutibus iustitia ali-  
 enum videtur esse bonū, quia ad alterum  
 refertur ac pertinet. Aliorum enim utili-  
 tati consulit, nempe aut principis, aut rei-  
 publicæ. Deterimus igitur ille quidem  
 habendus est, qui improbitate in se vitur,  
 B & in amicos: optimus autem, non qui se-  
 cum & sibi, sed qui cum aliis, & erga alios  
 virtutem colit. Hoc enim difficile atque  
 operosum est. Ergo hæc iustitia non vir-  
 tutis pars est, sed virtus vniuersa: neque ei  
 contraria iniustitia pars vitij est, sed viti-  
 um integrum atque vniuersum. Quid in-  
 terfit autem inter virtutem, & hanc iusti-  
 tiam, ex iis, quæ diximus, perspicuum est.  
 Est enim eadem illa quidem, sed eius effe-  
 sentia non est eadem: verum quæ cum al-  
 tero rationem habet, iustitia est: quæ talis  
 quidam habitus est, absolutè virtus est.  
 Iustitiam autem quærimus eam, quæ  
 pars virtutis est. Est enim aliqua, ut di-  
 cimus. Itemque iniustitiam eam, quæ in  
 partibus vitij numeratur. Aliquam porro  
 esse huiusmodi, argumento est, quod quis  
 agit aliquid eorum, quæ ad cætera vitia  
 pertinent, facit ille quidem iniuste, sibi  
 tamen plus boni, quam oportet, nõ sumit,  
 C aut vendicat: verbi gratia, qui clypeum  
 abiecit propter ignauiam, aut qui maledixit  
 alteri ira incensus, aut qui pecunia  
 non est alicui opitulatus ob illiberalita-  
 tem. Cum autem sibi plus boni sumit, aut  
 vendicat, quam oportet, sæpe nullo tali vi-  
 tio, certè non omnibus peccat: & tamen  
 peccat. Nam & hunc iniustitiæ nomine  
 vituperamus. Est igitur alia quædam in-  
 iustitia tanquam iniustitiæ pars quædam  
 vniuersa: itemque iniustum quoddam, ut  
 totius pars iniusti, eius, quod contra leges  
 committitur. Præterea si quis questus cau-  
 sa adulterium committit, metcedemque  
 etiam ferat, alius autem cupiditate infla-  
 matus idem faciat, dans etiam aliquid de  
 suo, iacturamque rei suæ faciens: hic qui-  
 dem intemperans potius, quam sibi  
 sumens, & vendicans esse videtur: ille au-  
 tem iniustus, sed non intemperans, propter-  
 ea scilicet, quia questus causa faciat. Præterea in  
 cæteris quidem omnibus iniuste  
 factis, si quid peccetur, id semper ad aliquod  
 genus improbitatis refertur: verbi cau-  
 sa, si quis adulterium commisit, ad intemperantiam:  
 si eum, qui in acie proximum locu-  
 catus erat, deseruit, ad timiditatem: si quem  
 pulsauerit, ad iracundiam. sed si questum  
 fecit, ad nullum aliud vitium, nisi ad iniustitiam  
 refertur. Perspicuum igitur est præter vniuersam  
 iniustitiam, aliam quandam esse eius partem, vno  
 eodemque nomine appellatam: quoniam eodem  
 genere vtriusque definitio continetur,